

Sheldon Harnick, Jerry Bock, Joseph Stein
Hegedűs a háztetőn színmű · klasszikus
Vígszínház

Sólem Áléchem elbeszélése nyomán
J. Stein - J. Bock - S. Harnick

BEMUTATÓ: 2010. március 6-án és 12-én a Vígszínházban

Tevje, tejesember

HEGEDŰS D. GÉZA
REVICZKY GÁBOR

Golde, a felesége

HALÁSZ JUDIT

IGÓ ÉVA

Cejtel

LÁNG ANNAMÁRIA

Hódel

KOVÁCS PATRÍCIA

Chava

BATA ÉVA

Sprince

RUZSIK KATALIN e.h.

HEGEDŰS BARBARA

Bjelke

ANDRÁDI ZSANETT

HEGEDŰS BARBARA

Jente és Cejtel

KÚTVÖLGYI ERZSÉBET

PAP VERA

Lázár Wolf, mészáros

BORBICZKI FERENC

FESZTBAUM BÉLA

Mótel Kamzojl, szabó

JÓZAN LÁSZLÓ

SZEMENYEI JÁNOS

Sandel, az anyja

VENCZEL VERA

Percsik, diák

SZŐCS ARTUR

Mordcha, kocsmáros

RAJHONA ÁDÁM

Fruma-Sára

PÁPAI ERIKA

Rabbi

HARKÁNYI ENDRE

Mendel, a fia
GÉCZI ZOLTÁN

Avram, könyvárus
GYURISKA JÁNOS
KATONA LÁSZLÓ

Náhum, koldus
MOLNÁR ÁRON e.h.

Jásszl, kalapos
SZEMÁN BÉLA

Órmester
DENGYEL IVÁN

Fegyka
SARÁDI ZSOLT

Szása, a barátja
LAJOS ANDRÁS

Nő
KOVÁCS MARTINA

Férfi
VISZT ATTILA

Hegedűs
GOMBAI TAMÁS

Táncosok: Bácskai Zsolt, Bernáth Bernadett, Berta Orsolya, Detrich Krisztián, Fülöp Norma, Gajárszki Márton, Hajdú Anita, Karsai J. András, Kása Kelemen, Kloska László, Kovács Tamás, Lányi Attila, Latabár Kálmán, Makovínyi Tibor, Molnár Éva, Nagy Éva, Schmidt Eszter, Szabó Bence, Vida Emőke

Kórus: Beleznay Katalin, Bubnó Márk, Csiba Eszter, Flórián Gergely, Kovács Beáta, Marót Benedek, Mátyás Attila, Murányi Márta, Szabó Anna, Szabó Sebestyén, Szanka Zsuzsanna, Szathmári Judit, Sziklai-Pap Ferenc, Zákányi Zsolt

A rendező munkatársa: VÁRNAI ILDIKÓ és MUCSI ZOLTÁN
Korrepetitor: TERMES RITA és VARGA BÁLINT
Ügyelő: WIESMEYER ERIK
Súgó: KERTES ZSUZSA és GÁL TÜNDE
Fény: PÁRICSKA PÉTER és KOMORÓCZKY GÁBOR
Szcenika: KRISZTIÁNI ISTVÁN

Animáció: GAUDER ÁRON
Dramaturg: DERES PÉTER
Díszlet: KHELL CSÖRSZ
Jelmez: FÜZÉR ANNI

Karmester: SILLÓ ISTVÁN/RÁCZ MÁRTON
Koreográfus: DUDA ÉVA
Zenei vezető: SILLÓ ISTVÁN

Rendező: ESZENYI ENIKŐ

"Hegedűs háztetőn. Örülten hangzik, mi? Pedig Anatevkában, ebben a mi kis eldugott városunkban mindnyájan hegedűsök vagyunk a háztetőn. Kellemes, egyszerű dallamot akarunk kicsalni a húrokból, de úgy, hogy közben ne törjük ki a nyakunkat. Nem könnyű. Kérdezhetnék: miért nem állunk odébb, ha itt ilyen nyaktörő mutatványokra kényszerülünk? Mert Anatevka a mi otthonunk is. És mi óv meg bennünket a lezuhanástól? Egy szóval megmondhatom: a hagyomány."

Kevés ilyen életigenlő, szívet melengető, csodálatos történet van a világirodalomban, mint Tevje, a tejesember meséje. És kevés ilyen világhírű zenés darab, ami ennyi szeretettel fordul egy másik kultúra, gondolkodásmód és életszemlélet felé.

*

KRITIKA

Kántaton rendszer

Minálunk valahogy úgy alakult, hogy a hagyomány szavunkat felruháztuk valamilyen romantikus bájjal, és körbebugyoláltuk egyfajta érinthetetlen tiszteletaurával, a modern szóhoz pedig hozzácsaptuk a dekadenszt, az érthetlent, sőt, gyakran még az öncélút is. Furcsa fintora a sorsnak, hogy előbbinek az éppen aktuális jelen, míg utóbbiaknak a történelem ad inkább tejet, mézet meg Kánaánt. Persze az új is csak azért kell, hogy hagyománnyá vénüljön, és kisvártatva egy másik új vegye át a helyét, hogy aztán az is rutinná kopjon. Hát miért is akkor ez az ádáz testvérharc a fejlődés gyermekei között? Miért is vesszük dogmának évszázadok rutinját, amikről azt sem tudjuk már, honnan jöttek? És miért van az, hogy a hagyomány mindig az ember fölött ágaskodik?

A hagyományok közül is a legszilárdabbak a hithez fűződőek, ezek egyik legrégebbi és legmasszívabb bástyája kétségkívül az ortodox zsidó vallás, tele szabályokkal és megkötésekkel. Sheldon Harnick, Jerry Bock és Joseph Stein musicalje (amely Sólem Áléchem novellái alapján készült) ebben a közösségekben játszódik, sábeszdeklik, shabbat shalomok és pajeszok sűrűjében, egészen addig átlagos békében, amíg fel nem bukkan egy városi zsidó, aki romantikus hevülettől, meg némi agitációs hajlamtól fűtve végérvényesen teret nem enged az érzelmeknek a hagyomány ellenében, amely lépéssel csakhamar felborul a kis közösség élete. Az ostor pedig Tevje hátán csattan, akinek öt lányából valamennyi szomjazza ezt a romantikát, és az egyes szabályokon túli szabadságot. De mit tehet egy szerető apa, ha lányai boldogságának útjába kerül a hagyomány? A szabályok üres kántálása helyett összevet múltat és jelent, utána pedig dönt, nem mint hagyományőrző, hanem mint apa.

Eszenyi Enikő rendezése nem vállalkozik markáns állásfoglalásra, és ez úgy tartalmilag, mint formailag érezhető az előadásban, igaz, a formai fogalmazás sokkal merészebb, mint a tartalmi, és ez már az első pillanatban érezhető. A prolog alatt ugyanis a Vígszínház teljes színpada üres, csak a színészek vannak jelen (elvégre mégiscsak ez a lenne a lényeg), és csak eztán csap át szabályosabb musicalbe az előadás, hogy ezt a ritmust aztán végig megtartsa. Ebből a kettősségből pedig születik egy pörgős, modern, lüktető, egyszerre profi és művészi, sőt, alkalmanként trendi előadás, amelyben rendszeresen felbukkannak olyan kötelező musical-elemek, mint a szám végi taps, ami így néhol értelmezés hiányában elmarad. Az ilyen formabicsaklásokért pedig azért kár, mert a jól használt modern (nem dekadens, nem érthetetlen, nem öncélú!) játszva kiváltja a ezeket a formai sallangokat, ami még Khell Csörsz díszletében is megjelenik: a tér bravúrosan mobil, látványos, valamint egyszerre stilizált és reális, azonban az előszínpadi sárkupac valami nagyszínpadi metaforaigény sánta utófutára, amolyan kötelező elem. Szerencsére Duda Éva nagyon erőteljes, sokrétű, grandiózus és könnyed koreográfiája már nem hordja magán ezt a kettősséget. Ami pedig a maga nemében igazi kőszínházi kuriózum, az Páricska Péter és Horinka János fényjátéka, amely teljes jogú alkotóeleme a koreográfiának és a rendezésnek, együtt él a színpaddal, és tartalmilag is képes reflektálni az ott történetekre.

A klezmeren és orosz népzenei elemeken alapuló musical kétségtelen remekmű, amit a Silló István vezette zenekar végig éreztet is, a dalokat pedig nem kell szépen elénekelni, elég eljátszani őket; ennek az egyik előnye, hogy valódi karakterek töltik ki a színpadot, a másik, hogy a dalok szövegei végig érthetőek maradnak. Tevjét, az ironikus, kissé cinikus, istenkereső, mélyen (és nem a felszínen) hívő és gondolkodó, vitalitással teli tejesembert Reviczky Gábor vaskos humorral játssza, nem feledkezve meg egy percre sem arról, hogy karakterét minden pillanatban a szeretet vezérli. Halász Judit Golde szerepében idomul Tevjéhez, bár nála kissé komolyabb, ám ugyancsak szeretetteljes anyafigura. Kovács Patrícia Hódelként egyszerre gyermeki és tűzről pattant, Láng Annamária Cejtelt, a legnagyobb testvért szikárabban, igaz kissé több drámával játssza, mint amit a karakter elbír, Bata Éva Chava szerepében pedig a kötött pulcsis bölcsész szelídségével operál. Harkányi Endre megszeppent, szelíd, tesze-tosza rabbija mind az estnek, mind a közösségnek kiemelkedő, kedves színfoltja.

A Vígszínház, komolyan véve a Hegedűs a háztetőn minden sorát, önmaga is megpróbálja feltenni újra azokat a kérdéseket, amikre már egy ideje rutinból jöttek csak a válaszok, most

viszont úgy tűnik, vannak önálló, jelen idejű alternatívái. Így lett ez a Hegedűs a háztetőn izgalmas és részletgazdag előadás, ami azonban egy kicsit mintha távol tartaná magát a megpengetett vallási-etnikai szálaktól, kikerülve így azt, hogy élénk kérdőjelek villogjanak a színpadon, viszont elkerülve azt is, hogy a demagógia vagy a féligazságok csapdájába essen a produkció. A színek így megmaradnak, de a satírozás már fakultatív program.

Zsedényi Balázs

<http://7ora7.hu/programok/hegedus-a-hazteton/nezopont>

*

FÓRUM

Hegedűs a háztetőn - Vígszínház

a témát nyitotta: Timea91 | 2009. november 23. hétfő, 19:45

#68

Kyara446 | 2010. június 23. szerda, 19:17

Nekem Április 25-én volt szerencsém megtekinteni a Hegedűs a háztetőt és nekem ez mivel magam is zsidó származású vagyok ez nekem nagyon nagy élmény volt látni a színészek itt beleélték magukat, csak egy baj volt vele a koreográfia nem volt az igazi csak ennyit szerettem volna mondani de csak így tovább!!

válasz erre

#67

snoopy | 2010. június 14. hétfő, 22:39

Tegnap láttam az előadást, a Hegedűs D. Géza - Igó Éva féle szereposztásban. Óriási

csalódás volt! Mindenki tette a dolgát jó iparos módjára, de semmi több. Kötelességből elmondták a szöveget, elénekelték a dalokat, de az átélésnek, a színészi hitelességnek nyoma sem volt. Sajnos, igaz ez Hegedűs D.Gézára és Pap Verára is, pedig őket igazán jó színésznek tartom, több alkalommal nyújtottak felejthetetlen alakításokat más darabokban.

Nem tudom, hogy mi lehetett az oka, de ilyen színvonalú előadást még akkor sem tudnék elnézni, ha 10 éve menne a darab. No de így...

válasz erre

#66

Henrietta69 | 2010. június 8. kedd, 11:30

Sajnos ellent kell mondjak az előttem szólóknak. A tegnapi előadás nem váltotta be hozzá fűzött reményeket, nagyon csalódottan jöttünk el. :(Pedig egyszer már láttuk a Hegedűs D. féle szereposztással, és felejthetetlen élményben volt részünk, annyira magával ragadó volt az egész előadás. Újra hallgattam a zenéjét, újra néztem a filmet és kíváncsi lettem a másik szereposztásra. is.

De ez a tegnap este... már a nyitó szám is gyengére sikerült. Nem tudom, hogy most nem volt jó az erősítés, vagy a kórus hiányzott, de meg sem közelítette azt a hangulatot, felütést, amiben már egyszer részünk volt. Tulajdonképp az egész szereplőgárda elég álmatag volt (lehet, hogy ennyire kiütközik, hogy utóbbi időben sűrűn játsszák a darabot?), Halász Judit hozta leginkább a várt színvonalat, Józán László is kellemes meglepetés volt. Rajhona, Pápai, Venczel Vera, Dengyel, Géczi is voltak olyan jók, mint mikor először láttuk, de mégsem állt össze az egész. Sok baki volt, és valahogy az összjáték sem volt az igazi. Elsikkadtak a jó poénok, a megható jelenetek. Reviczky ebben az előadásban kifejezetten nagy csalódás volt. Azt sejtettem, hogy nem lesz olyan énekhangja, mint Hegedűs D. Gézának, de bíztam benne, hogy színészileg ellensúlyozza ezt a hiányosságát, és talán még szerethetőbb, lágy szívűbb Tevjét jelenít meg. Sajnos nem jött be a várakozásom. Nagyon szomorúan tapasztaltam, hogy pl. a legközismertebb számnál elcsúszott az ének a kísérő zenétől és néha elég hamisan szólt. Időnként gondot okozott egy-egy hang kiéneklése (lehet, hogy megfázott?). Mozdulatai néha inkább a kicsit zavart Kulhanek elnökére emlékeztettek az Egy csók és más semmiből ...„Miért nem Amerika, kérem én?”. Remélem mindez csak ennek rosszul sikerült napnak tudható be és legközelebb megint újult erővel játszanak.

válasz erre

#65

percy | 2010. június 7. hétfő, 20:27

Színvonalas, szép előadás, szerencsére kevés Eszenyis túlzással, azt is mondhatom, hogy

klasszikusan, kissé szentimentális-giccsesen, de mégis ízléssel megrendezve. Nagyon jó volt az élő zene, a világítás és a hangtechnika, engem a díszlet nem varázsolt el, ahogy a jelmezek sem.

A szereplők közül kiemelném Igó Évát, az örök kedveencemet: Fesztbaum Bélát, Pap Verát, Rajhona Ádámot, Dengyel Ivánt. Sajnos a három lány egyike sem tudott igazán énekelni, ez különösen Kovács Patrícianál volt kínos, mert az ő duettje Szócs Artúrral volt a darab leggyengébb része.

A három kérő közül leginkább Fegykát játszó Sarádi Zsolt tetszett, szép a beszéd- és énekhangja, és vonzó férfi. Szemenyei János esetlen, de kitartó szabót alakított, Szócs Artúr pedig nagyon rosszul énekelt.

Hegedűs D. Géza volt Tevje, szokásosan kissé modorosan, de örültem, hogy vele látom, mert azért ő sokkal jobban énekel, mint a másik szereposztásbeli Reviczky.

Összességében ajánlani tudom.

válasz erre

#64

Piros_ | 2010. április 26. hétfő, 01:06

Rendkívül látványos, szép előadás! Mindenki gyönyörűen énekel! (Hegedűs G. - Halász Judit párosítást láttam!) A Víg- évad legjobb bemutatója volt! Mindenkinek csak ajánlani tudom!

FOLYTATÁS:

<http://szinhaz.hu/forum/1001/13851>